

BOVEN ALLE
VERWACHTINGEN

Susan Anne Mason

ROMAN

Susan Anne Mason

Boven alle
verwachtingen

Roman

Vertaald door Daniëlle Visser

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

*Allen die uw hoop vestigt op de HEER:
wees sterk en houd moed*

Psalm 31:25

Eind mei 1919

Emmaline Moore stond aan de reling van het schip en probeerde door de mist heen contouren op te vangen van de kustlijn van Nova Scotia die langzaam in zicht kwam. Een glimp alleen al deed haar goed, na een week op zee.

Een week geleden verliet ze haar huis in Engeland om deze reis te ondernemen.

Zes weken geleden trof ze haar geliefde opa dood op zijn slaapkamervloer aan.

Twee weken geleden verkocht ze zijn horlogewinkel en overhandigde ze de sleutel aan de nieuwe eigenaar.

Het stapeltje brieven dat ze in een van opa's bureaulades had gevonden, had haar leven op zijn kop gezet.

Ze huiverde en trok haar kraag op tot haar kin. Naast haar aan de reling stond Grace Abernathy, die ze tijdens de reis had leren kennen. Grace draaide zich naar haar en glimlachte weifelend. Emma voelde zich ook emotioneel. Ze was verdrietig omdat ze afscheid moest nemen van de mensen die ze op het schip had leren kennen. Tegelijkertijd was ze benieuwd wat de toekomst haar zou gaan brengen.

‘Ben je nog steeds van plan om een paar dagen in Halifax te blijven voor je naar Toronto gaat?’ vroeg Grace.

Emma's blik gleed verder langs de reling naar de plek waar

Jonathan stond. Hij ademde de zeelucht diep in. Haar goede vriend en reisgenoot had de hele reis ontzettend veel last van zeeziekte gehad en zag er nog steeds uit alsof hij elk moment zijn maaginhoud overboord zou kunnen gooien. ‘We zullen wel moeten. Niet dat de scheepsdokter niet goed is, maar ik ben pas tevreden als een andere arts hem gezond verklaart. Ik denk dat Jonathan een paar dagen rust nodig heeft om op krachten te komen voor we verder reizen.’

‘Dat begrijp ik. Zijn gezondheid gaat nu voor alles.’ Grace haalde haar schouders op. ‘Ik had graag gezelschap gehad tijdens de treinreis. Quinten weet nog niet precies waar hij naartoe gaat en hij moet eerst iets uitzoeken in Halifax.’

Quinten Aspinall, een andere verwante ziel op zoek naar familieleden in Canada, was een echte heer en had hen tijdens hun reis beschermd als ze ongewenste aandacht van andere mannen kregen.

Emma glimlachte. ‘Misschien ontmoeten we elkaar weer als we allemaal in Toronto zijn.’

‘Misschien.’ Grace keerde zich naar het water, maar Emma had de tranen in de ogen van haar vriendin wel gezien. Ze gaf Grace een kneepje in haar arm en bad in stilte dat het haar goed zou gaan.

De sloopshoorn klonk om aan te geven dat ze zich moesten voorbereiden op het aanmeren.

Emma’s hart bonsde. Ze waren in Canada, het land dat hopelijk haar nieuwe thuis zou worden. Wat zou ze hier vinden? Een verwelkomende familie, of nog meer afwijzing?

Ze wierp een schuldige blik op Jonathan, die haar kant op keek en zwaaide. Ze zwaaide even terug. Wat zou hij doen als hij ontdekte dat ze andere plannen had dan ze had gezegd? Ze had een ding – iets belangrijks – niet met hem gedeeld, omdat ze wist dat hij er alles aan zou doen om er een stokje voor te steken. Ze wachtte op een geschikt moment om het hem te vertellen.

Resoluut zette Emma haar schuldgevoelens van zich af.

Tenslotte was Jonathan degene die erop had gestaan om met haar mee te gaan. Ze zou het geen probleem hebben gevonden om alleen te reizen, maar daar wilde hij niets van weten. Hij had geprobeerd haar op andere gedachten te brengen en zijn tante Trudy had hem daarin gesteund. Toen tante Trudy beseftte dat het niet zou lukken, steunde ze Jonathan in zijn beslissing Emma te vergezellen op haar reis. Tegen hen samen kon Emma niet op en uiteindelijk gaf ze toe, stiekem een beetje opgelucht dat hij meeging. Jonathans aanwezigheid op het schip had haar goed gedaan. Het was fijn om te weten dat haar beste vriend in de cabine verderop was. Hopelijk zou hij niet al te boos zijn als hij ontdekte wat ze werkelijk van plan was.

De scheepshoorn klonk weer en Emma schrok op uit haar gedachten. Ze rechtte haar rug. Terwijl het schip de kade naderde, nam ze zich voor al haar verdriet achter zich te laten. Het verleden was vol verlies en rouw en het had geen zin om daarin te blijven hangen. Het was tijd om vooruit te kijken, naar een toekomst vol mogelijkheden.

Spoedig, met Gods zegen, zou ze beginnen aan een nieuw leven met een familie die ze nooit had ontmoet, maar die haar, hoopte Emma, liefdevol zou omarmen.

Misschien zou dat de leegte in haar vullen en zou ze zich eindelijk compleet voelen.

Juni 1919

Nu was er geen weg terug meer!

De schelle toon van de stoomfluit gaf aan dat de locomotief vertrok vanaf de laatste halte voor ze hun eindbestemming Toronto zouden bereiken. Emma greep de houten armleuningen zo stevig vast dat haar vingers pijn begonnen te doen, maar het hielp weinig tegen de spanning die ze voelde. Misschien kwam het door stress en vermoeidheid, maar tijdens dit laatste stuk van haar lange reis, werd ze geplaagd door twijfel.

Ze had al haar bezittingen verkocht om naar de andere kant van de wereld te reizen. Was dat de grootste fout van haar leven? Voor het eerst sinds ze uit Engeland was vertrokken, was Emma daar een beetje bang voor.

Er waaide stoom langs de ramen van de wagons en dat ontnam haar even het zicht op het glinsterende blauwe meer tussen de heuvels. Het landschap was niet zo schilderachtig als in Wheatley, maar mooier dan ze zich had voorgesteld. Zenuwachtig wreef Emma over haar maag. Ze had geen idee wat ze in Toronto moest verwachten. Ze was bang dat ze te veel had opgegeven om deze reis te maken en die angst vrat aan haar. Ook gaf het haar een ongemakkelijk gevoel dat ze God niet om raad had gevraagd voor ze haar impulsieve beslissing nam. Wat als Jonathan gelijk had en ze haar vader had moeten

waarschuwen voor ze naar hem toe zou gaan? Wat als haar vader niets met haar te maken wilde hebben?

Emma leunde achterover en haalde diep adem. Ze had er niets aan om zich zorgen te maken. De tijd zou het leren of deze reis de moeite waard was geweest, of niet.

Jonathan sliep op de stoel naast haar, met zijn hoofd tegen het raam. Hij zag nog steeds wat groen, een kleur die hem sinds hun oversteek leek te plagen. Wie had gedacht dat hij zo'n slechte zeeman zou zijn? Ze waren zes dagen in Halifax gebleven en de dokter had hem gezond verklaard, maar Jonathans evenwichtsgevoel was nog steeds niet hersteld. De afgelopen dagen was zijn toestand verslechterd door het gehobbel van de trein. Hij was de hele tijd misselijk, hield bijna niets binnen en sliep de meeste tijd.

Voor in de wagon ging een deur open en een man in conducteursuniform liep naar binnen. Hij stopte bij de eerste stoelen en vroeg de passagiers om hun treinkaartjes, zoals hij na elke halte had gedaan.

Een paar stoelen verderop glipte een jong meisje bij haar moeder weg en schoot het gangpad op. Ondanks de schokkende bewegingen van de trein, rende het meisje met een triomfantelijke grijns op haar gezicht naar Emma. Bij Emma's stoel kwam ze abrupt tot stilstand en keek haar stralend aan. 'Hallo. Ik heet Sarah. Ik vind je hoed mooi.'

Voor Emma antwoord kon geven, kwam er een man met een baard aan. 'Sarah, je moet in het zicht van je moeder en mij blijven.' Hij tilde het meisje op en gaf haar een kus op haar wang. 'Kom. Je mag de conducteur onze kaartjes geven.'

Sarah sloeg haar armen om de nek van de man. 'Mag ik dan een snoepje, papa?'

De man grinnikte en wierp het kind zo'n liefdevolle blik toe dat Emma een brok in haar keel kreeg. 'Als je belooft op je plek te blijven, mag je een pepermuntje,' zei hij.

Emma keek hen na tot ze weer waren gaan zitten. Het beeld van de manier waarop de man naar zijn dochter keek, stond

in Emma's geheugen gegrift en gaf haar een sprankje hoop.

Ze had een reis van meer dan zesduizend kilometer afgelegd om ook zo aangekeken te worden.

Toen de conducteur bij hen aankwam, overhandigde Emma hem de kaartjes. 'Hoelang duurt het nog voor we in Toronto aankomen?'

De man zag haar vragende blik en zijn gezicht lichtte op. Hij leek iets ouder dan Jonathan, misschien vijfentwintig, maar zijn uniform gaf hem iets van gezag. 'Een uur of drie, juffrouw.'

'Dank u.' Ze beet op haar onderlip. Over drie uur kwam ze aan in de stad waar Randall Moore de afgelopen tweeëntwintig jaar had gewoond. De tweeëntwintig jaar waarin Emma dacht dat haar vader niet meer leefde. Was het dom van haar om zo ver te reizen om hem te zoeken, zonder eerst te schrijven?

Jonathan vond van wel. Hij had geprobeerd haar over te halen haar reis uit te stellen tot ze contact had gehad met Randall. Maar de angst dat haar vader haar zou afwijzen voor ze zelfs ook maar de kans had gehad hem te ontmoeten, dreef haar. Een brief kon genegeerd worden, maar het zou veel moeilijker zijn haar af te wijzen als ze voor zijn neus stond.

'Gaat het, juffrouw?' De conducteur keek haar bezorgd aan. 'Ik hoop dat u zich niet ziek voelt.' Hij wierp een blik op haar reisgenoot. Was hij bang dat zij ook last had van reisziekte?

Het lukte Emma te glimlachen. 'Er is niets aan de hand. Ik ben een beetje gespannen, dat is alles.'

'Flinker dan uw man, zie ik.' Hij grinnikte en knipte hun kaartjes.

'We zijn niet getrouwd,' reageerde Emma vlug. 'Hij is een goede vriend, hij vergezelt me op deze reis.'

De man keek haar geïnteresseerd aan. 'Voor het eerst in Canada?'

'Ja.' Ze kneep haar handen samen op haar schoot. 'Ik ben hier om... familieleden te bezoeken die ik nog nooit heb ontmoet.'

De trein schokte en de conducteur greep de rug van de stoel

vast om zijn evenwicht te bewaren. ‘Ze kijken er vast net zo naar uit als u. Als ik zulke leuke visite verwachtte, zou ik dat wel doen.’ Hij gaf haar een knipoog. ‘Ik zou graag meer horen, maar ik moet verder met mijn werk. Veel plezier in Toronto.’ Hij tikte zijn pet aan en liep door.

‘Je breekt al harten, zie ik.’ Emma bloosde bij het horen van Jonathans droge opmerking.

‘Doe niet zo raar. Hij deed gewoon vriendelijk. Net als alle Canadezen die we tot nu toe hebben ontmoet.’

Jonathan opende één oog en keek haar sceptisch aan. ‘Ik vraag me af of ze zo vriendelijk zouden zijn als ik alleen zou reizen.’

‘Ga maar weer slapen, mopperkont. Over drie uur komt er voor jou een einde aan deze marteling.’

Jonathan verschoof een beetje, ging rechterop zitten en keek uit het raam naar het voorbijtrekkende landschap. ‘Het is niet zo erg als op het schip.’ Hij draaide zich om en keek Emma aan. ‘Als we straks zijn aangekomen, moeten we eerst op zoek naar onderdak.’

Emma knikte. Haar gedachten vlogen naar haar kleine, veilige kamer boven opa’s horlogewinkel en een golf van heimwee overspoelde haar. Wat als het hier misging? Er was geen gezellige kamer waar ze naar terug kon. Ook geen huwelijkskandidaat die op haar wachtte. Daar had haar laatste brief aan jonkheer Terrance wel voor gezorgd.

‘Zullen we het pension proberen waar Grace het over had?’ Johns stem haalde Emma uit haar overpeinzingen. ‘Dat zal waarschijnlijk goedkoper zijn dan een hotel.’

‘Dat lijkt me een goede plek om te beginnen.’ Haar ongeduldige kant wilde meteen op zoek naar haar vader, maar er moesten eerst praktische zaken worden geregeld.

‘Als er geen plek is, kan de eigenaresse ons misschien doorverwijzen.’ Jonathan had die ochtend veel geslapen en zijn haar stak nu alle kanten op. Een stoppelbaardje sierde zijn kaak, wat ongebruikelijk was voor Jonathan, want hij zag er altijd graag

verzorgd uit. Nog meer bewijs dat hij zich nog niet helemaal honderd procent voelde.

Emma wees naar zijn weerbarstige pieken. 'Je moet je eerst een beetje opfrissen, anders schrik je de eigenaresse waarschijnlijk af. Je ziet eruit als een zwerver.'

Hij fronste en streek met zijn hand over zijn wang. 'Probeer jij je maar eens te scheren in een ruimte die kleiner is dan een kast. En door het gewiebel van de trein loop ik het risico mijn keel door te snijden.'

Emma lachte. 'Bij het station van Toronto is vast een wc. Ik heb gehoord dat die nogal sjiek is.'

'Dat is het ook.' De man die tegenover hen zat, liet zijn krant zakken. 'Dat station is onlangs helemaal gerenoveerd. Je kunt er je schoenen prachtig laten poetsen,' zei hij tegen Jonathan.

'Het klinkt alsof u de plek goed kent.'

'Ik reis veel voor mijn werk, dus ik heb er al heel wat tijd doorgebracht, wachtend op mijn trein.' Hij glimlachte. 'Ik ben Stan Olson. Geboren en getogen in Toronto. Laat het me weten als ik ergens bij kan helpen.'

Emma moest zich inhouden om de arme man niet aan een spervuur van vragen te onderwerpen. Toronto was zo groot. De kans dat hij haar vader ooit had ontmoet, was klein.

Jonathan keek haar even onderzoekend aan en leunde daarna voorover naar de man. 'Eigenlijk,' zei hij, 'zijn we op zoek naar iemand. Kent u toevallig een man genaamd Randall Moore?'

De man keek verrast. 'Niet persoonlijk, maar de meeste mensen in Toronto weten wel wie hij is.' Hij bladerde terug naar de voorpagina van de krant en gaf die aan Jonathan. 'Ik las net een stukje over hem. Onderaan in de rechter kolom.'

Emma's hart bonsde. 'Toch niet bij de rouwadvertenties, hoop ik.'

'Nee. Hij is absoluut springlevend.' De man keek lichtelijk geamuseerd.

'Ik durf bijna niet te vragen wat u daarmee bedoelt.' Jonathan

hield de krant tussen hem en Emma in, zodat Emma het stukje ook kon zien.

De kop luidde: BURGEMEESTERSKANDIDAAT RANDALL MOORE ZET EEN TANDJE BIJ.

Emma wisselde een blik met Jonathan en boog zich voorover om de kleine letters te kunnen lezen.

Ondanks dat professor Randall Moore achterstond in de peilingen in de strijd om het ambt van burgemeester van Toronto, is zijn nieuwe campagne knallend van start gegaan. In de peilingen van januari was het verschil niet groot en het is duidelijk dat de publieke steun voor Moore een hoogtepunt bereikt. 'Tommy Church kan niet altijd winnen,' stelt Moore. 'En ik wil degene zijn die hem van de troon stoot.'

De gedurfde uitspraak van de professor aan de universiteit van Toronto is een uitdaging aan het adres van de burgemeester. Als Moore zo populair blijft, zou hij de verkiezingen kunnen winnen.

Emma's mond viel open. 'Wil hij burgemeester worden? Dat is toch een enorme onderneming?'

Meneer Olsen knikte. 'Zo'n campagne kost veel tijd en geld, vooral als een kandidaat probeert de huidige burgemeester, die al drie jaar achter elkaar gekozen is, van zijn troon te stoten.' Hij sloeg zijn armen over elkaar. 'Wat hebt u van doen met Randall Moore?'

Emma legde de krant op haar schoot. Het zou niet eerlijk zijn als ze iemand anders zou vertellen over de reden van haar bezoek voor ze haar vader had ontmoet. 'Hij is... verre familie. Ik heb beloofd hem op te zoeken als ik ooit in Toronto zou zijn.' Ze wilde de krant teruggeven, maar de man gebaarde dat dat niet hoefde.

'Hou maar. Misschien wil je dat artikel bewaren voor je familie thuis.'

'Dank u.' Ze vouwde de krant op en deed hem in haar handtas.

Meneer Olson hoefde niet te weten dat ze geen familie

meer had, dat opa was overleden en haar alleen leugens en bedrog had nagelaten.

Emma kreeg een brok in haar keel en slikte.

Hopelijk zou haar vader de vragen die haar achtervolgden, kunnen beantwoorden. Anders was deze afmattende reis voor niets geweest.

Jonathan liep de restauratiewagon binnen en zette een hand tegen de wand van de trein om zijn evenwicht te bewaren. Zacht geroezemoes vulde de ruimte. Aan gedekte tafels zaten passagiers gezellig te kletsen. Het getik van borden en bestek zette hun gesprekken kracht bij.

Jonathans maag kwam in opstand tegen de mengeling van geuren die hem tegemoetkwam. Varkensvlees, rundvlees en een vleugje groentesoep. Hij wenste dat hij iets stevigs kon eten, maar het enige wat leek te helpen tegen de voortdurende misselijkheid was thee.

Hij vond zijn weg naar de bar, waar een lange kale man die een schort droeg de toonbank afnam. Jonathan nam plaats op een van de krukken. ‘Een kopje thee, alstublieft.’

De man draaide zich om, tilde een pot op en pakte met zijn andere hand een kopje. Terwijl hij het hete drankje inschonk, keek hij Jonathan onderzoekend aan. ‘Zag ik u hier vanochtend niet met uw vrouw? Ze viel me op, ik kon er niets aan doen.’ Hij knipoogde naar Jonathan.

Jonathan was in de wagon geweest om te ontbijten, maar had alleen een paar slokjes thee gedronken. ‘We zijn niet getrouwd. Ze is een goede vriendin.’

‘O, ik snap het.’ De man wiebelde veelbetekenend met zijn wenkbrauwen.

Jonathan onderdrukte een kreun. Hij had deze reis ondernomen voor Emma’s veiligheid, niet om haar reputatie op het spel te zetten. ‘Nee meneer, volgens mij begrijpt u het niet.’

Emma beschouwt me als een broer.' Hij schonk wat melk in de thee en nam vlug een slokje. 'Niet dat ik het erg zou vinden als dat zou veranderen.'

'Een broer, zegt u? Dan kennen jullie elkaar vast al lang.'

'Dat klopt. Toen ik tien was, kwam ik naast haar wonen. Emma en ik hadden allebei geen ouders meer. Tenminste, dat dachten we toen.' Hij liet zijn kopje zakken. 'Ze heeft me geholpen bij het verwerken van het verlies van mijn familie. Sindsdien zijn we beste vrienden.'

De man keek hem aan. 'Ik vermoed dat uw gevoelens veranderden toen u ouder werd.'

'Dat geldt voor mij, ja. Maar niet voor haar. Ik probeer erachter te komen wat ik daaraan kan doen.' Jonathan sloeg zijn ogen neer en bestudeerde de bar. Waarom had hij zojuist zijn diepste gedachten gedeeld met deze uit de kluiten gewassen vreemde met koffievlekken op zijn overhemd?

'Een onbeantwoorde liefde. Ik begrijp het volkomen.' De man leunde over de bar, klaar om een vertrouwelijke mededeling te doen. 'Er was een meisje in mijn geboortestad. Het lukte me nooit om haar aandacht te trekken. Hopelijk hebt u meer geluk.'

'Wij allebei.' Jonathan hief zijn kopje op alsof hij proostte en dronk hem leeg. Daarna kwam hij overeind en ging terug naar de aangrenzende wagon.

Emma zat op zijn plekje bij het raam en was ingedommeld. Haar lange wimpers staken donker af tegen haar huid. Jonathan ging naast haar zitten en zuchtte. De bedompte lucht in de trein deed zijn maag geen goed en maakte zijn hoofd ook niet rustiger.

Zijn beste vriendin stond een enorme teleurstelling te wachten en Jonathan had geen idee hoe hij die klap voor haar zou kunnen verzachten. Emma leek blind voor het feit dat haar vader haar niet in zijn leven wilde toelaten. Anders had hij vast meer moeite gedaan om contact met haar te leggen. Meer dan het schrijven van die paar brieven die Emma laatst had

gevonden toen ze opa's bureau opruimde.

Toch nam Jonathan het haar niet kwalijk dat ze de man wilde ontmoeten, maar hij had liever gezien dat ze hem eerst had geschreven. Dan had ze beter kunnen inschatten of hij haar wilde ontvangen, maar ze hield vol dat het verrassingselement in haar voordeel zou werken. Maar zulke verrassingen konden anders uitpakken dan je hoopte. Dat moest hij zelf ook niet vergeten.

Hij klopte op het borstzakje van zijn jasje waar de envelop in zat die zijn toekomst zou bepalen. Hij voelde zich een beetje schuldig dat hij dit voor Emma verborgen hield, maar anders zou ze niet hebben gewild dat hij meeinging. Het had hem al genoeg moeite gekost om Emma ervan te overtuigen dat tante Trudy het wel een zomer zonder hem kon stellen. Eigenlijk vond Jonathan het heel erg om zijn tante alleen achter te laten met haar damesmodezaak, vooral omdat hij net terug was nadat hij vier jaar in het leger had gediend. Maar hij had geen keuze. Hij kon Emma niet in haar eentje naar de andere kant van de wereld laten gaan.

Zijn nieuws moest wachten tot een geschikter moment. Als alles ging zoals hij verwachtte, zouden ze binnen een paar weken op de boot naar huis zitten. Hij drukte een hand tegen zijn pijnlijke maag. Hij verheugde zich niet op de reis, maar dan zou Emma wel weer thuis zijn, waar ze hoorde.

Bij hem.

Jonathan wierp kort een blik op Emma's profiel terwijl ze sliep. Donkere krullen omljstten haar hartvormige gezicht en haar eigenwijze neusje was bezaaid met lichte sproetjes. Maar haar prachtige blauwe ogen bekoorden hem het meest. Haar blik kon zonder veel waarschuwing overgaan van ondeugend naar woedend. Haar ogen reflecteerden elke gedachte en emotie. Het meisje met wie hij was opgegroeid, dat hij vroeger als klein zusje zag, was een vrouw geworden en had zijn hart veroverd. Hij vond het nog steeds lastig te begrijpen hoe dat mogelijk was.

Maar dat deed er ook niet echt toe. Zou Emma hem ooit als iets anders zien dan haar beste vriend en surrogaatbroer?

Jonathan wreef over zijn stoppelbaard. Hij was de hele reis ziek geweest en zag er vast niet erg verzorgd uit. Hij had gehoopt dat hij de tijd aan boord van het schip zou kunnen gebruiken om de band met Emma weer te versterken. Tijdens de oorlogsjaren was die wat verzwakt. Tegen het eind van de oorlog, toen Jonathan herstellende was in Frankrijk, was er ook nog die een of andere baron geweest. Gelukkig was ze bij zinnen gekomen en had ze baron Frederik de Verschrikkelijke, zoals Jonathan hem stiekem noemde, voor hun vertrek geschreven en zijn huwelijksaanzoek afgewezen. Een obstakel minder voor Jonathan.

Hoe dan ook, hij zou de verloren tijd moeten inhalen en proberen haar het hof te maken.

Wist hij maar of er een kans was dat Emma op een dag zijn gevoelens zou beantwoorden.

De oversteek II

Jarenlang leefde Emmaline Moore in de veronderstelling dat haar vader was overleden. Groot is dan ook de schok wanneer ze ontdekt dat hij springlevend is en in Canada woont. Aangezien Emmaline verder geen familie meer heeft, besluit ze hem op te zoeken, vergezeld door haar beste vriend Jonathan. Maar Randall Moore is niet erg enthousiast over Emmalines komst. Hij vreest dat het plotseling opduiken van zijn dochter een gevaar zal vormen voor zijn kansen om burgemeester van Toronto te worden. Ondanks dat is Emmaline vastbesloten hem voor zich te winnen.

Jonathan ziet de situatie ondertussen met lede ogen aan. Hij heeft deze hele reis ondernomen in de hoop eindelijk Emmalines hart te kunnen veroveren. Wanneer ze hem vertelt dat ze niet van plan is om terug te keren naar Engeland, is Jonathan wanhopig. Hoe kan hij Emmaline er ooit van overtuigen dat ze een thuis bij hém kan vinden?

De voorouders van Susan Anne Mason staken ooit zelf de Atlantische Oceaan over om een nieuw leven te beginnen in Amerika. Nu woont Susan in Canada, waar haar driedelige serie *De oversteek* zich afspeelt. *Boven alle verwachtingen* is het los te lezen tweede deel in de serie; het eerste deel is *Met de beste bedoelingen*.

NUR 342

ISBN 978 90 297 2930 7

9 789029 729307

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

www.kokboekencentrum.nl